

Szegfűszeg éjszaka –
e két szó sziszeg, dorombol
bennem hetek óta,
betétként számos jelenetben,
ahogy előadom
napi önmagam;
ha ingem gombolom vagy
a fogkefe izgatott huzavonájának
ritmusára,
megállít párbeszédet és olykor
lábjegyzetként lebeg
egy rádióműsor zárszava után.
Mi ez? Küldemény talán
az éterből, a világhálóban másnak címzett
s tévedten kavargó levéltöredék,
mely hanggá szublimáltan agyamba szállt,
vagy
az először szimatolt
bécsi Meinel-boltok illata

ért utól,
ötven esztendő késve,
vagy a gázlágról lekapott
téleesti forralt borok
páráinak orrlyuk-szűkítő
tartozéka.

Lehet azonban, hogy
mint Mozartnak a zene,
felülről jött, s rám – az éppen
arrajáró halandóra – bízott,
hogy vajon az mit kezd vele.

kép | [scyrene, flickr.com](https://www.flickr.com/photos/scyrene/)

Handi Péter GYŰJTEMÉNY

 ligetmuhely.com/handi-peter-gyujtemeny/

Sehová nem készülök
azon kívül, de ami szemem
fókuszába kerül, azaz lencsevégre,
megőrzöm, mint vitrinbe tett
porcelánfigurákat,
s rájuk zárom az emlékezet
üvegfalát.

Mivégre hát
a tárgyak és mozdulatok
hordaléka, a gyűjtés,
merevített lét az időben, egy macska
nyújtózása Modigliani-idombba,
a szék, amint immár üresen
a félig nyitott ajtó felé fordul,
ahonnan valaki valaha kilépett.

Járok-kelek
e jelenetek színpadán,
rakom, csak rakom magamba
az állandóan változó díszletek
szereplőit, mintha egyszer
még hasznomra lehetnének, vagy
folytathatnák
a mozdulatokat.

kép | Amedeo Modigliani